

La França eterna

Ales parets del pretèrit restaurant jueu Jo Goldenberg de la Rue des Rosiers de París hi ha una placa commemorativa de l'atemptat del 9 d'agost de 1982 en el qual sis persones van ser assassinades i 22 més van ser ferides. Era l'inici dels anys vuitanta, quan els jueus francesos van sofrir diversos atemptats de gran abast en sinagogues i comerços. Més endavant, el 1994, el 1995 i el 1996, el Grup Islàmic Armat va assolir tot França amb una sèrie d'atemptats sagnants.

L'atemptat a la redacció del setmanari satíric *Charlie Hebdo* ha colpit una societat francesa que fa anys que sofreix no solament terrorisme islamista, sinó també canvis socials importants que s'han manifestat de manera crua al llarg del 2014: crisi econòmica, crisi identitària nacional, desprestigi i esgotament de les elits republicanes, i violència de baixa intensitat constant per part de la immigració no assimilada contra la resta de la societat francesa. Però la part de la societat francesa que ha sofert atacs permanents d'aquesta immigració no assimilada –i també de francesos assimiladíssims– és la comunitat jueva.

L'atemptat del 2012 a l'escola jueva de Tolosa de Llenguadoc va iniciar aquesta lenta visualització d'un fenomen de més abast que feia dècenns que estava en marxa. L'any 2014 va veure com aquesta violència s'intensificava, segons dades del ministeri de l'Interior francès. L'intent d'assalt a la sinagoga d'Abra-vel a París va significar l'oficialitza-

ció pública d'aquesta violència estructural contra el jueu francès. L'assalt i presa d'ostatges en un supermercat *kosher* de París divendres passat n'és una simple i trista continuació. El jueu, martiritzat per Occident en el passat, és avui martiritzat per a Occident.

El malestar social fa anys que es cova a França. Però els darrers anys havien llançat senyals inequívocs que la problemàtica estava a punt d'explotar. La vida intel·lectual d'una nació és el millor termòmetre per conèixer, des de la lletra, què s'hi viu i, per consegüent, què s'hi pensa.

He parlat ja a l'ARA d'Éric Zemmour. I avui n'he de tornar a parlar. Zemmour, que fa escassament uns mesos era un desconegut fora de França, omple avui pàgines de mitjans internacionals. Zemmour i el seu darrer llibre del 2014, *Le suicide*

BORJA VILALLONGA

HISTORIADOR,
UNIVERSITAT DE COLUMBIA

CONSULTEU
MÉS ARTICLES A
www.ara.cat

Français, són part del termòmetre. El mateix 2014 s'hi van sumar altres noms de la cultura francesa: Alain Finkielkraut, amb *L'identité malheureuse*, o fa pocs dies Michel Houellebecq, amb *Soumission*. La melangia francesa, "el mal de França", en equivalent hispànic, devasta una intel·lectualitat i una cultura en crisi i a la deriva per trobar el seu lloc sota el nou ordre global.

El mal de França s'estendrà a la resta d'Europa. Alemanya ja mostra símptomes similars. I els països escandinaus també. Caldrà esperar una combinació de causes com les que avui pateix França. El substrat és preparat.

La novel·la de Houellebecq és una provocadora premonició d'una futura França islàmica, en la qual la religió de l'altre té un protagonisme aclaparador. Una de les pors més grans de

l'Europa postcristiana és la irrupció a Occident d'una religió que no solament veuen com a aliena, sinó com a agressiva. La retòrica islamista dels grups terroristes, unida a les pors religioses d'Occident, està portant la crisi present al terreny religiós. I, amb tot, pocs a Occident mostren renovat interès per abraçar una religió, més aviat al contrari. La por religiosa és una de les moltes respostes que Occident està tenint. En tindrà més. La resposta fàcil serà el relat i el pensament forts, especialment la resposta ideològica. Occident pot tenir la temptació de combatre un pensament fort amb més pensament fort.

Si alguna cosa identifica la societat occidental avui és que és hiperpluralista, oberta, relativista, individualista, i fins i tot llibertària. Aquestes tendències tenen molts enemics, dins i fora de la mateixa societat occidental: estats que volen mantenir les seves prerrogatives i la repressió, ideològiques, desigualtat social i econòmica, confessions i relats forts diversos, interessos corporativistes i comunitaristes, i els espasmes populistes. La societat occidental ja estaria preparada avui per deixar de ser occidental i passar a ser un magma de polifonia global. Això no obstant, davant la irrupció –o les irrupcions– d'amenaques externes i internes a la nostra era llibertària, l'occidental respon amb desorientada perplexitat. Una multitud de solucions s'erigeixen per respondre a l'amenaça del relat fort. Però, ¿com es pot respondre a un relat fort des d'una societat tan plural que no té relat?

Segurament, la resposta que Europa donarà a la crisi que s'acosta és la que ofereix Zemmour per a França. Ni religió, ni ideologies; res de pensaments forts. Zemmour tampoc vol més Europa o més civilització occidental, això per a ell no existeix conceptualment. La resposta de Zemmour a la crisi global d'Europa és més nació, la França eterna.

ARIANNE FABER

Com es pot respondre a un relat fort com el de l'extremisme des d'una societat tan plural que no té relat?

Un ministre del PP parla de posicions extremes

❖ El ministre espanyol d'Economia, Luis de Guindos, va tenir ahir la gentilesa de desembarcar a Mallorca, terra incògnita, per pronunciar una conferència. Hi va deixar anar una idea fonamental: que la irrupció arreu d'Europa de moviments d'extrema dreta i d'extrema esquerra (aquí mirava Podem/Podemos) té relació directa amb la durada de la crisi i amb els casos de corrupció, que, segons ell, en la seva major part "tenen molt més a veure amb el pasat que amb el present".

❖ És a dir, que la corrupció és un mal que passava abans però que ara ja no, com els assalts dels vikings. Ens consola extremament, el ministre De Guindos. Només faltaria que ara haguéssim de patir que aparegués algun altre polític corrupte del PP i ens veiéssim obligats a fer-nos de Podem. I és que la ciutadania, quan llegeix o escolta per exem-

ple alguna informació sobre Bárcenas o la trama Gürtel, es torna instantàniament d'extrema esquerra i surt a cremar esglésies.

❖ L'extrema esquerra, tant a Espanya com a Catalunya com a les Balears, afortunadament no existeix, i per molts d'anys. L'intent reiterat de ficar dins aquest sac tant la CUP, com Podem, com Compromís o fins i tot la coalició balear Més (ja que De Guindos va amollar la seva al·locució a Palma) no és altra cosa que un falsejament de la realitat que causa vergonya aliena. Pot haver-hi gent que simpatitzi amb ideals més o menys reformistes o fins i tot col·lectivistes, però no conec ningú que avui en dia reclami la guerra de classes i la dictadura del proletari-

SEBASTIÀ ALZAMORA

ESCRITOR

Existeix una extrema dreta espanyola ben viva, infiltrada en el govern d'Espanya

at, coses que sí que identificarien una certa extrema esquerra. Hi ha grupuscles que destrossen caixers automàtics i que fan pintades a les façanes de les oficines bancàries, és cert. Però no representen ningú ni res, si no és ells mateixos i la seva obnubilació. I en l'eventualitat d'haver-los de qualificar d'alguna cosa, abans que fer servir l'expressió extrema esquerra, em conformaria a titllar-los de brètols o de curts de gambals.

❖ En canvi, m'atreveix a dir que existeix una extrema dreta espanyola ben viva i poderosa, infiltrada dins el govern d'Espanya. És aquesta dreta que quan és a l'oposició instal·la arreu del territori meses petitòries contra l'Estatut

de Catalunya, i que, no contenta amb això, porta el mateix Estatut al Tribunal Constitucional perquè *se lo cepillen*, amb l'aquiescència del centreesquerra que suposadament representa el PSOE. És aquesta mena de gent que organitza o tolera agressions contra centres culturals, com va passar a la llibreria Blanquerna de Madrid o com ha succeït en diversos llocs del País Valencià. És aquest personal que tant li és insultar la infermera Teresa Romero per haver sobreviscut a l'Ebola o qualsevol català pel simple fet de ser-ho. És tota aquesta genteta que dia rere dia inventen i divulguen fabulacions sobre casos inexistents de xenofòbia a Catalunya o a les Balears. És la Fundació Francisco Franco, o la Fundació Jaume III. És, en definitiva, tota aquesta gent que rep subvencions del PP. Extrema dreta dura i en estat salvatge.